

Parkiranje osoba s invaliditetom u javnim garažama

Zahvaljujući Hrvatskoj mreži zdravih gradova i Hrvatskom savezu udruga tjelesnih invalida pružena mi je mogućnost da na stranicama Epohe zdravlja ukažem na jedan vrlo veliki problem u prometu kod nas u Hrvatskoj.

Student sam na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, 80 – postotni invalid od rođenja i vozač već više od dvije godine. Živim u Velikoj Gorici i automobil mi je potreban za kretanje i pohađanje nastave na fakultetu. Ali čim sam krenuo na fakultet, počeli su problemi s parkiranjem jer se zgrada KBF-a nalazi u centru Zagreba. Ispred nje nema ocrtanih žutih mjesta za parkiranje vozila s važećim znakom pristupačnosti pa mi je jedina opcija parkiranje u javnoj garaži "Langić", na Langovcu trgu, udaljenoj stotinjak metara.

Kad sam počeo parkirati svoj automobil u garaži, prvo me je začudilo to što sam u garaži parkiranje na žutom mjestu morao plaćati kao i na bilo kojem drugom, dok je parkiranje na žutim mjestima na otvorenom za invalide besplatno. No, s time sam se morao pomiriti jer nisam imao drugih mogućnosti. Ubrzo se pojavio i drugi veliki problem oko parkiranja u javnim garažama. Naime, 20-ak mjesta označenih za invalide uredno je svaki dan bilo popunjeno s 15-20 automobila, ali bez znaka pristupačnosti. Upozorio sam na to zaposlenike garaže, koji su mi rekli kako ljudi očito znaju da "pauk" ne može u garažu pa se ne boje kazni, a oni tu nemaju nikakve ovlasti te da je to stvar "osobne kulture pojedinca".

Kako se iz dana u dan to ponavljalo da sam zbog nepropisno parkiranih automobila na žutim mjestima morao tražiti obično parkirno mjesto na nekoj od razina garaže pod zemljom, a onda teškom mukom izlaziti iz vozila i penjati se na površinu, počeo sam tražiti pomoć od policije. Ražalostila me činjenica da na većinu mojih poziva uopće nisu reagirali, a kad jesu, dali su mi do znanja da imaju važnijeg posla, te da, na kraju krajeva, niti imaju pravo pisati kazne za parkiranje u zatvorenom prostoru, niti će se te kazne ikada naplatiti kada se uzme u obzir stanje u pravosuđu.

Pomalo ogorčen, potražio sam pomoć u medijima, ne samo zbog sebe, već i zbog svih invalida Zagreba i Hrvatske koji ne mogu ostvariti to svoje najbanalnije

pravo. Oni malobrojni koji su se odazvali nisu mi uspjeli pružiti konkretnu pomoć. A onda sam, sasvim slučajno, jednoga dana opazio prostorije HSUTI-ja i pridružio se njihovoj borbi. To je borba za podizanje svijesti o teškoćama s kojima se osobe s invaliditetom svakodnevno susreću, te borbi protiv nekulture i, nažalost, primitivizma. U većini zemalja, pogotovo u onima iz Europske unije kojoj težimo, takve se stvari ne samo oštro kažnjavaju na licu mjesta, nego takav prekršitelj nosi karakternu etiketu koje se mora posramiti.

Kao pojedinac zadužen za ovu problematiku u organizaciji u kojoj se svakodnevno vode borbe za svojevrstu inkulturaciju 10 posto stanovništva Hrvatske, koliko čine osobe s invaliditetom, u 90 posto stanovništva, svjestan sam da je pred nama težak i iscrpljujući zadatak. Isto tako sam svjestan da, iako će biti potrebne korjenite promjene u zakonodavstvu i volji koncesionara javnih garaža, ta borba ne može ni započeti

bez VAŠE pomoći. Apeliram stoga na čitatelje Epohe zdravlja koje zdravlje bolje služi nego nas, da učinite tu malu žrtvu i napravite tih par koraka više. Ne možete ni zamisliti koliko time olakšavate egzistenciju nekome drugome, a dovodite je u pitanje uskraćivanjem tog jednostavnog prava na nešto šire parkirno mjesto.

U ime svih osoba s invaliditetom u Hrvatskoj, pozivam se na Vašu savjest ne samo u zahtjevu da osobi s invaliditetom ne budete "prepreka", nego da im budete "odskočna daska" u svakoj situaciji kad je Vaša pomoć nekome potrebna. Jer bolje društvo se gradi boljim odnosima među pojedincima.

U nadi da ćemo potvrditi pozitivnu sliku u svijetu o nama kao otvorenim i prijateljski raspoloženim ljudima, želim svima Vama puno uspjeha u prometu, bez obzira na Vašu ulogu u njemu.

Ivan Pokupeć
aktivist HSUTI-ja
savez@hsuti.hr